

Ebre

Tomàs Alcoverro, el carismàtic periodista de l'Orient Mitjà

ANTON MONNER
Cronista de Gandesa

Crònica

Reconeixement per una llarga trajectòria. El reporter, amb lligams estrets amb la comarca de la Terra Alta, ha rebut el Premi Micro Daurat 2022 de la Demarcació de Terres de l'Ebre del Col·legi de Periodistes de Catalunya

Tomàs Alcoverro m'ha enviat el darrer llibre que ha publicat, *Tot està per dir*, a cura de Plàcid Garcia-Planas. És la història d'emotives d'anècdotes, des de la infància fins a l'actualitat. Ara, allunyat de les bombes, la por, els segrests, els robatoris que va haver de patir i tristes vicissituds, prefereix parlar de les seves flors, regar-les cada matí quan es llevava, cuidant i gaudint dels geranis dels seus tres balcons al pis de Beirut, com el seu pare feia a Molins de Rei, a casa de la mare.

«He viscut anys vivint en un món a Beirut», m'explica, «on és molt difícil entendre res sense adonar-se de la importància que hi té la religió. Les coses del món es desfan i, en canvi, n'hi ha una que passi el que passi, a tort i a dret, es manté viva: la idea de Déu. Diguin el que diguin, de l'Orient Mitjà, amb la geoestratègia i el petroli al marge, el fet religiós és inqüestionable i omnipresent. Sóc agnòstic i a mi no em concerneix, però respecte seriosament el fet religiós d'aquesta gent». A Beirut, als anys setanta, a l'oficina de l'agència UNITD Press International, a l'entrada hi posava: «El pitjor encara ha d'arribar» i les guerres continuen.

Quan li he preguntat sobre l'actual guerra entre Israel i Hamàs, m'ha contestat: «Anton, d'això no en vull parlar. La violència no morirà mai. Està lligada a la injustícia que tampoc mai s'acaba. Com diu Sartre, l'infern és l'altre. I la BBC mai parla de terroristes i ho substitueix per extremistes. No et contesto directe però ho entens perfectament. Tothom m'ha penjat la imatge com l'home de Beirut, però tinc altres coses a explicar. I a mi m'encantava, abans de destinar-me a la Vanguardia a l'Extrem Orient, anar a Centreamèrica; Cuba, Puerto Rico, Haití... em fascinava i potser hauria preferit anar-hi de corresponsal».

Sí Tomàs, però al llibre que m'has enviat, apareixes subjectant un fusell kalàixnikov, dalt d'un terrat de Beirut, com si fossis un guerriller més. I em contesta: «Això mai! Sóc home de pau i concòrdia però un dia, un

El periodista durant l'acte a Móra d'Ebre.

FOTO: JOAN REVILLAS

amic que era libanès i sunnita, que es deia Hassan, va aparèixer a casa amb aquesta arma i, com un joc, me la va posar a les mans i em va fotografiar i, aquí queda, a la coberta del llibre! Ell deia que era un guardaespalles de Yasser Arafat. L'havia conegut abans de començar la guerra i ara viu a Catalunya, on es va casar, però la seva adolescència guerrillera el va marcar per sempre. Al Liban, igual els drusos, els cristians com els xiïtes, tenen milícies pròpies i els sunnites instrumentalitzaven els palestins per anar contra els cristians... tot un enrenou difícil de comprendre!».

Tomàs, hauríem de parlar de l'etapa a París que fou curta però molt lligada a Catalunya i a la restauració de la democràcia a Espanya. M'has explicat algun cop, que en vas ser un testimoni d'excepció; pots tornar-hi?: «Vaig tenir la sort de trobar un pis de categoria situat sobre la Rue Lafayette. Sent corresponsal de *La Vanguardia*, per aquells dies els moviments polítics a Madrid tenien repercussió a París i els vaig viure de prop. El president Tarradellas a l'exili, havent passat tants anys, estava interessat en conèixer què succeïa a Catalunya

“

«La violència no morirà mai. Està lligada a la injustícia que tampoc mai s'acaba. Com diu Sartre, l'infern és l'altre... Com a corresponsal també em fascinava Centreamèrica»

i sobretot a Barcelona. Pel meu pis hi van passar personalitats. Entre ells, els propietaris de *La Vanguardia*, els Comtes de Godó, i es van entrevistar amb Tarradellas, a petició seva, comentant sobre la política espanyola i sobre Catalunya. A Saint Martin-le-Beau, a casa seva hi anava molta gent, però ell es desplaça poquíssim. En canvi, va venir a casa meua perquè li interessava conèixer coses; vos, Alcoverro, sou un bon assessor», em deia, amb imatge de senador romà. Quan van començar els contactes amb el govern espanyol es trobaven a

hotels mig amagats però a mesura que avançaven les converses, els hotels eren millors, des d'on cobria les notícies a Espanya amb un corresponsal d'*El País*. La darrera va ser a l'Hotel Crayon i la següent a Madrid, viatjant al mateix avió, per anar a la Moncloa a visitar el president Suárez. Vaig viure l'avinentesa quan a la darrera signatura constava només Josep Tarradellas. Ell no ho va acceptar, com tampoc admetien posar-li davall del nom 'President de Catalunya'. Diplomàtics catalans van aconsellar a Suárez proposar 'Molt Honorable' i amb el tira-i-arrotonsa, així es va signar. Però l'anècdota xocant va ser quan vaig entrar al seu costat al Palau de la Generalitat, el famós dia que va pronunciar 'Ja soc aquí'. Anava prop d'ell i havia oblidat l'acreditació de periodista. Els policies no em deixaven entrar i ell els va dir que era un dels seus acompanyats».

Com que no disposem de gairebé més espai, no et pregunto per les distincions literàries o civils que li han atorgat, com el Vázquez Moltalbán, el Premi del Col·legi de Periodistes de Catalunya, la Creu de Sant Jordi o, entre altres, la Gran Condecoración

de Isabel la Católica, o les entrevistes que vas realitzar a personatges famosos com Arafat, el rei Hussein, Khomeini, l'enterrament de Nasser o els contactes amb els ambaixadors espanyols. Però desitjaria que m'expliquis com records Gandesa, on va néixer el teu pare, que tenia una ferma amistat amb el meu i escrivia i col·laborava als periòdics *El Llamp* i *Castellania*, què me'n dius?

«A Gandesa, el meu pare m'hi portava a l'estiu i per la Festa Major. De fet no hi tenia amics i els de casa van buscar-me Josep Ramon Fuster. També vaig tenir bona relació amb la Núria, filla de Joan Grijalbo Serres, l'editor de Mèxic i, fill de Gandesa, que també era amic del pare. Però al marge de les amistats, dos fets els recordo i em van marcar profundament: Corbera destruïda per les bombes i els metrallers. A Corbera hi vaig arribar amb bicicleta, potser tenia 18 o 19 anys, i em va impressionar aquell espectacle de destrucció, visitant les cases deruïdes. L'altre van ser els metrallers, molt d'ells arribats de fora, i la gent comentava com a alguns els explotava la bomba quan pretenien separar el metall de ferro i els destrossava».

Per tancar la crònica, m'has d'explicar com vas viure ser nomenat Fill adoptiu de Gandesa: «Va ser un dia molt bonic, emotiu i popular. Res a veure amb actes protocol·laris que havia viscut en casos semblants. Hi va haver música, alegria i emotivitat; a la plaça Major, l'alcalde Carles Luz va lliurar-me la placa davant d'una gentada i la Lira Ampostina va amenitzar l'acte, amb pubilles, gegants i capgrossos; tothom em felicitava i em saludava... Un magnífic record pel que em queda de vida. Estimo Gandesa!».

La Demarcació de Terres de l'Ebre del Col·legi de Periodistes de Catalunya va atorgar a Alcoverro dijous passat, en un acte a Móra d'Ebre, el Premi Micro Daurat, en reconeixement a la seua llarga trajectòria. El periodista va mantenir una interessant conversa amb la vicepresidenta de la demarcació, Anna Ferràs.